Р Е Ш Е Н И Е
№ 42995

гр. София, 03.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 79 състав,** в публично заседание на 02.11.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Николай Димитров

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **9453** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на И. Д. С., с ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], [улица], ет.4, ап.16, чрез адв.А. Д. срещу Заповед за прилагане на ПАМ № GPAM-1398735/20.07.2026 година по чл.171, т.1, б.„з“, подбуква „гг“ от ЗДвП на мл.автоконтрольор в отдел „ПП“ СДРВ, с която е наложена ПАМ- временно отнемане на СУМПС до решаване въпроса за отговорността, но не за повече от 6 месеца.

С оспорената заповед на основание чл. 171, т. 1, б. „з“, подбуква „гг“ от ЗДвП и чл. 22 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН) спрямо жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка (ПАМ) – „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от шест месеца“.

В жалбата се излагат подробни доводи за незаконосъобразност на оспорения административен акт поради постановяването му при съществени нарушения на административнопроизводствените правила, при неправилно приложение на материалния закон, при неспазване на законоустановената форма, при несъответствие с целта на закона и нарушение на принципа на съразмерност, закрепен в чл. 6 от АПК. Наред с това посочва, че още на следващия ден – 21.07.2026г., собственикът на автомобила е сключил задължителна застраховка „Гражданска отговорност“, вследствие на което регистрацията на МПС е служебно възстановена в автоматизираната система на МВР и табелите са върнати. Поради това поддържа, че целта на закона е постигната незабавно и продължаващото отнемане на СУМПС за срок до 6 месеца е

безпредметно, прекомерно и придобива характер на недопустима санкция. Моли съда да постанови решение, с което да отмени изцяло оспорената ЗППАМ. Претендира присъждане на направените по делото разноски за държавна такса и адвокатско възнаграждение.
В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован не се явява и не се представлява, депозирано е писмено становище от 02.11.2026г.от процесуалния му представител, с подробно изложени аргументи по същество на спора. Претендира присъждане на направените по делото разноски за държавна такса и адвокатско възнаграждение
Ответникът – мл.автоконтрольор в отдел „ПП“ СДРВ, чрез процесуалния си представител гл. юрисконсулт С. М., оспорва жалбата в представените по делото писмени бележки от 15.10.2026г. Поддържа, че заповедта е издадена от компетентен орган, в съответствие с материалния закон и процесуалните правила. Излага съображения, че за налагането на процесната ПАМ е достатъчно съставянето на АУАН за управление на МПС със служебно прекратена регистрация, което съставлява нарушение по чл. 140, ал. 1, пр. 1 от ЗДвП, санкционирано по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, като органът действа при условията на обвързана компетентност. Твърди, че незнанието на водача е ирелевантно, а мярката цели осигуряване безопасността на движението. Моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендираното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение.
Административен съд – София-град, Трето отделение, 79-ти състав, след като прецени събраните по делото доказателства, обсъди доводите на страните и извърши цялостна служебна проверка на законосъобразността на оспорения административен акт по реда на чл. 168 във връзка с чл. 146 от АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:
На 20.07.2026г. около 10:06 часа в [населено място], по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица], жалбоподателят И. Д. С. е управлявал личния си лек автомобил марка „Б. 320“ с рег. [рег.номер на МПС] , като при направена проверка се установило, че автомобила не е регистриран по надлежния ред, тъй като е бил с прекратена регистрация на осн.чл.143, ал.10 от ЗДвП от 23.06.2026г., поради липса на „Гражданска отговорност“.
При извършена полицейска проверка от служители на отдел „ПП“ СДРВ чрез справка в информационните масиви на МВР е констатирано, че регистрацията на управляваното моторно превозно средство е служебно прекратена на основание чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, считано от 23.06.2026г., поради получено уведомление от Гаранционния фонд за липса на сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите.
За така установените факти е съставен срещу жалбоподателя АУАН серия GA № 5575015 от 20.07.2026г., с който деянието е квалифицирано като нарушения на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП. Със съставянето на акта от водача са иззети СУМПС и 2 броя регистрационни табели с номер СВ 8809 ТХ, СУМПС на жалбоподателя и талон за регистрация на МПС. В акта жалбоподателят е вписал: че няма възражения.
На същата дата – 20.07.2026г., мл.автоконтрольор в отдел „ПП“ СДРВ е издал процесната Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GPAM-1398735/20.07.2026, с която на основание чл. 171, т. 1, б. „з“, подбуква „гг“ от ЗДвП и чл. 22 от ЗАНН на И. Д. С. е наложена ПАМ – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от шест месеца. Заповедта е връчена лично на жалбоподателя срещу подпис на 20.07.2026г.
От приетата по делото застрахователна полица за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите от 21.07.2026г., издадена от ЗД „БУЛСТРАД“ АД, се установява по несъмнен начин, че още на следващия ден – 21.07.2026г., жалбоподателят е сключил и

заплатила валиден застрахователен договор за процесния лек автомобил „Б. 320“ с рег. [рег.номер на МПС] , с начален час на застрахователното покритие от 00:00 часа на 21.07.2026г. до 20.07.2027г.
От представената Справка от Автоматизираната информационна система (АИС) – „КАТ-Регистрация“ на МВР за процесното превозно средство се установява, че на 22.07.2026г. е извършена служебна промяна на регистрацията и е отразено служебно възстановяване на регистрацията на автомобила по реда на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП въз основа на предоставени данни от Гаранционния фонд за сключена валидна застраховка „Гражданска отговорност“.
Жалбата е подадена от активно легитимирано лице – пряк адресат на индивидуалния административен акт, чиято правна сфера е пряко и непосредствено засегната чрез ограничаване на правото му да управлява МПС. Оспорването е извършено в преклузивния 14-дневен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК на 24.07.2026г. срещу заповед, връчена на 20.07.2026г., и е насочено срещу подлежащ на съдебен контрол административен акт съгласно чл. 172, ал. 5 от ЗДвП. Поради това жалбата е процесуално допустима.
Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен орган, в установената форма, при спазване на процесуалните и материалноправните разпоредби и в съответствие с целта на закона.
Относно компетентността на административния орган и формата на акта:
Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1 от ЗДвП се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021г. министърът на вътрешните работи е определил СДВР като структура, осъществяваща контрол по ЗДвП на територията на столицата. Със Заповед № 513з-12086/14.10.2025г. директорът на СДВР е оправомощил полицейските органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР да издават заповеди за ПАМ по чл. 171, т. 1 от ЗДвП. Издателят на оспорения акт заема длъжност мл.автоконтрольор в отдел „ПП“ СДРВ, поради което заповедта е издадена от материално и териториално компетентен орган.
Заповедта е издадена в писмена форма и формално съдържа задължителните реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК и чл. 172, ал. 1 от ЗДвП – посочени са фактическите и правните основания за издаването ѝ, както и съставеният АУАН серия GA № 5575015 от 20.07.2026г., поради което не са налице пороци, водещи до нищожност или отмяна на акта на формално основание.
Като правно основание за налагане на принудителната административна мярка органът е посочил разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „з“, подбуква „гг“ от ЗДвП (нова – ДВ, бр. 64 от 2025г., в сила от 07.09.2025г.), съгласно която се прилага временно отнемане на свидетелството за управление на МПС на водач, извън случаите по букви „а“–„ж“, който при управление на МПС е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява МПС – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от шест месеца за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5 от ЗДвП. По силата на чл. 175, ал. 3 от ЗДвП се наказва с лишаване от право да управлява МПС за срок от шест месеца и с глоба 500 лв. водач, който управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред или е регистрирано, но е без табели с регистрационен номер.
Оспорената заповед е постановена при съществено нарушение на административнопроизводствените правила по чл. 35 от АПК и в пряко несъответствие с целта на закона (чл. 146, т. 3, 4 и 5 от АПК) по следните съображения:
Оспорената заповед е постановена в нарушение на принципа на съразмерност (чл. 6 от АПК) и в

несъответствие с превантивната и преустановителна цел на закона (чл. 22 от ЗАНН и чл. 171, ал. 1 от ЗДвП).
Принудителните административни мерки по чл. 171 от ЗДвП нямат санкционен характер. Тяхната функция не е да наказват водача за минало поведение, а да предотвратят или преустановят административни нарушения и да гарантират безопасността на движението по пътищата чрез временно преустановяване на участие в движението на рискови фактори. По силата на чл. 6, ал. 1, 2 и 5 от АПК административните органи са длъжни да упражняват правомощията си съразмерно, като не засягат права и законни интереси в по-голяма степен от необходимото за постигане на законовата цел и се въздържат от актове, които причиняват вреди, явно несъизмерими с преследваната цел.
В разглеждания случай служебното прекратяване на регистрацията на автомобила е било обусловено единствено от липсата на сключена застраховка „Гражданска отговорност“ по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП. Безспорно е доказано, че още на следващия ден – 21.07.2026г. в 00:00 часа (по-малко от 12 часа след проверката), собственикът е сключил и заплатил валидна задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, при което в изпълнение на чл. 143, ал. 10, изр. второ от ЗДвП регистрацията на автомобила е възстановена служебно ex lege в Националния регистър на пътните превозни средства на МВР и превозното средство е върнато в режим на валидна регистрация и движение.
С отстраняването на причината, довела до прекратяването на регистрацията, противоправното състояние е окончателно и трайно преустановено. Преследваната от закона цел – да се гарантира, че по пътищата за обществено ползване се движат само застраховани и регистрирани превозни средства с обезпечена отговорност за вреди – е напълно и своевременно реализирана. При това положение по-нататъшното действие на наложената мярка „временно отнемане на СУМПС“ за срок до шест месеца спрямо водача, който не е собственик и чиято професия е свързана с управление на МПС, става напълно безпредметно, лишено от фактическо основание и превантивна функция. Продължаването на отнемането на свидетелството за управление в такава ситуация придобива чисто санкционен характер и представлява недопустимо предварително изпълнение на евентуално наказание по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, каквато функция ПАМ по закон няма право да изпълнява. Мярката засяга неоправдано и несъразмерно правото на труд и препитание на жалбоподателя в разрез с чл. 6, ал. 5 от АПК -в този смисъл е трайната и безпротиворечива практика на АССГ.
На следващо място, съдът взе в предвид, че разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „з“ от ЗДвП е субсидиарно приложима спрямо случаите по букви „а“–„ж“. При констатирано управление на МПС без сключена застраховка „Гражданска отговорност“, довела до служебна дерегистрация, законодателят е предвидил специалната мярка по чл. 171, т. 1, б. „е“ от ЗДвП (отнемане на СУМПС до представяне на доказателства за сключена застраховка). Дори да се допусне конкуренция между двете норми, принципът на съразмерност по чл. 6, ал. 2 и 3 от АПК задължава органа да приложи по-благоприятната за адресата мярка, чиято продължителност е обвързана с отстраняване на нередовността, а не по-тежкото ограничение със срок до шест месеца.
По изложените съображения оспорената заповед е незаконосъобразна, постановена при съществени процесуални нарушения и в несъответствие с целта на закона, поради което следва да бъде отменена на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ от АПК.
По разноските:
При този изход на делото и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК жалбоподателят има право на присъждане на направените по делото разноски. От доказателствата по делото се установява

заплатена държавна такса в размер на 5.11 евро, както и адвокатско възнаграждение съгласно договор за правна защита и съдействие в размер на 1000 евро. Направеното от ответника възражение за прекомерност по чл. 78, ал. 5 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК, което се явява основателно, предвид фактическата и правна сложност на делото, решаването му в едно съдебно заседание, без разпит на свидетели и назначаване на експертизи, поради което същото следва да се редуцира до минималните размери по чл. 8, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, а именно 511.29 евро. Поради това Столична дирекция на вътрешните работи – юридическото лице, в чиято структура се намира издателят на отменения акт, следва да бъде осъдена да заплати на И. Д. С. разноски по делото в общ размер на (включващи 5.11 евро държавна такса и 511,29 евро адвокатско възнаграждение).
Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ от АПК във връзка с чл. 172, ал. 5 от ЗДвП, Административен съд – София-град, Трето отделение, 79-ти състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на И. Д. С., с ЕГН [ЕГН], Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GPAM-1398735/20.07.2026г. по чл.171, т.1, б.„з“, подбуква „гг“ от ЗДВП на мл.автоконтрольор в отдел „ПП“ СДРВ, с която на основание чл. 171, т. 1, б.„з“, подбуква „гг“ от ЗДвП на И. Д. С. е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от шест месеца.
ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на И. Д. С., с ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], [улица], ет.4, ап.16, направените по делото разноски в общ размер на 516,40 евро, от които 5.11 евро – заплатена държавна такса, и 511,29 евро – заплатено адвокатско възнаграждение.
Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5, изречение второ от Закона за движението по пътищата.